

deles ikke Tale med et eneste Ord om Erstatning for hvad der skeet i 1848, men kun for hvad der er skeet i 1849 (Meget rigtigt!). Ja, der er jo rigtigt nok Tale om en enkeltstaaende Erstatning til Byen for 1848, men det tænker man vel ikke paa (Nei! Nei!). Hvorledes man altsaa kan beraabe sig paa hvad et Medlem af Marsministeriet foretog sig i 1848 for dermed at retfærdiggjøre, hvad der skulde skee med Hensyn til Erstatningen for 1849, det formaaer jeg ikke at indsee. Jeg formaaer ikke at indsee, hvorledes man kan beraabe sig herpaa, thi, naar det nærværende Ministerium ikke har truffet lignende Foranstaltninger, som Ministeriet i 1848, eller taust approberet det, som dengang skee, saa have jo Byderne havt fuld Frihed til alt muligt Selsforsvar, til at gribe til Bærg og overhovedet til at foranstalte Alt, hvad de troede fornødent i den Henseende; men, dersom det nuværende Ministerium enten udtryffeligt eller taust har bifaldet det, som blev foretaget af det forrige Ministerium, saa er det ikke det forrige Ministerium, men det nærværende, som man nu har at holde sig til i denne Sag (Ja! Ja! Meget rigtigt!); men hvorledes jeg og de andre ærede Herrer, som have havt Sæde i Ministeriet i Mars 1848, og paa hvis Skuldre man sandelig har lagt mere end nok, hvorledes vi nu ogsaa skulde bære Ansvar for de Instruxer, som ere udstedte i 1849 i Sydland, det formaaer jeg sandelig ikke at indsee. Den Byrde kaster jeg fra mig og mine Colleger, og saa kunne de sanke den op, som have Lyft dertil (Vatter). Jeg maa tilstaae, at det er en misundelsesværdig behagelig Stilling, som det ærede Medlem, som sidder ligeoverfor mig (Broberg), indtager; den er langt behageligere end at være Drøfser og Medlem af Comiteen. I denne sidste Stilling maa man nemlig nøie undersøge hele Sagen og navnlig tage Hensyn til hvad Statens og Finansernes Lary kræve, og man kan da ikke nær saa let, som det enkelte ærede Medlem, der mere kan lade sig lede blot af sin Tølelse, staae op og sige, at det ikke er noget Brodersind, der gaaer igjennem Betænkningen, at man føler sig i høi Grad som Medlem af Forsamlingen stødt over Betænkningen, at man havde ventet, at deri havde udtalt sig en ganske

anden Mand o. s. fr. (Stærk Hysen). Jeg paastaar, og Ingen har Ret til at benægte det, at jeg og de øvrige Medlemmer af Comiteen have fuldt saa meget og lige saa meget Brodersind, som Nogen af de ærede Herrer, der ikke have været Medlemmer af Comiteen, og jeg vil tillade mig at spørge, om Nogen her drifter sig til at frakende os et saadant Brodersind? Jeg siger til de Herrer, som have tilladt sig at tilkjendegive deres Misforståelse, at de ligesaa lidt som overhovedet Nogen her i Salen ere berettigede til at dømme om Andres Sind (Bravo! Meget godt!). Jeg siger, at Ingen, fordi man har forskellig Mening, om Erstatningen skal være fuldstændig eller $\frac{3}{4}$ eller $\frac{2}{3}$, derfor er berettiget til at paastaae, at de, som under visse Betingelser antage det Sidste, ere beskaede af en anden Mand end de, som antage det Første, og at de mangle Brodersind. (Ja! Ja! Meget godt!). Hvis jeg ikke tager Feil, saa tror jeg, at det ærede Medlem fra København har yttret sig omtrent saaledes (Nei!), det vilde glæde mig, dersom det ikke er Tilfældet, thi det gjorde mig ondt, da jeg troede at maatte opfatte det ærede Medlem saaledes. Jeg veed vel, at det, naar man ikke selv som Comiteemedlem har været nødt til nøie og strengt at prøve alle de Forhold, som her komme i Betragtning, baade er let og kan gjøre et vist Indtryk, at fremkomme med saadanne Anker, som at den foreslaaede Forskiel røber Smaalighed og mere i samme Retning, men det er ligesuldt vist, at Brodersind er man uberettiget til at frakende os, enten vi saa hylde den ene eller den anden af de her omdebatterede Anskuelser. Jeg kan nu paa Ingen Maade tiltræde den Grundanskuelse, som Mindretallet har yttret i denne Sag, at det skulde afhænge af den meer eller mindre høie Grad af Beviis; om der skulde gives større eller mindre Erstatning. Jeg tror, at dette har store Betænkneligheder. I enkelte Lovgivninger har den større eller mindre Grad af Beviis vistnok Indflydelse paa Straffen, saaledes s. Ex., at, naar der er fuldt Beviis for, at en Mand har slaaet en Anden ihjel, saa mister han Livet, og, naar der ikke er fuldt Beviis derfor, saa bliver Straffen mindre, idet han saa maaskee kan slippe med